

Luftwaffe - Odznaka Strzelca Radiotelegrafisty**Kolekcja:** Odznaki Bojowe III Rzeszy**Muzeum:** III Rzesza**Właściciel:** mawizen**Datowanie:** 1936**Miejsce pochodzenia:** Niemcy**Stan eksponatu:** Dobry

Opis: Luftwaffe - Odznaka Strzelca Radiotelegrafisty (orzeł z piorunami). Wersja ciężka, wczesnowojenna wykonana z tombaku. Sygnowana logo producenta B&NL (Berg & Nolte Lüdenschied). Waga 38,96 g wysokość 52,74 mm szerokość 43,18 mm.

Air Radio Operator & Air Gunner Badge / Fligerschutzenabzeichen mit Blitzbundel

Odznaka Strzelca - Radiooperatora została ustanowiona 19 stycznia 1935 roku. Początkowo przeznaczona była dla przeszkolonych strzelców pokładowych i radiowców, po ukończonym specjalistycznym kursie, ewentualnie udział w nie mniej niż pięciu bojowych lotach na tym stanowisku.

Odznaka ma kształt owalny jest odrobine wypukła, otoczona srebrnym wieńcem złożonym z liści laurowych i dębowych ze swastyką u podstawy wieńca. Odznaki staranniej wykończone między ramieniem swastyki a wieńcem posiadają puste miejsca w gorzej wykonanych wersjach swastyka z wieńcem są odlane jako całość. Oksydowany na "old silver / altsilber" czyli ciemnony-czerniony nurkujący orzeł był zamocowany do srebrnego wieńca za pomocą dwóch cienkich nitów.

W szponach orzeł trzyma dwie krzyżujące się błyskawice. Istnieją wersje w których obie błyskawice są odlane jako całość oraz wersje bardziej dopracowane gdzie pioruny są wykończone oddzielnie.

Odznaka była produkowana z aluminium i tombaku przed i na początku wojny oraz z cynku i zwanego "neusilber" silver-nicklu (czyli stopu 62-65% miedzi, 21-25% cynku i 13-14% niklu). Mimo iż początkowo wersja haftowana z materiału nie była oficjalnie zatwierdzona, jeden jej wariant został zatwierdzony w początkowym okresie wojny, to praktycznie od momentu ustanowienia odznaki produkowano dwie wersje materiałowe z wieńcem w kolorze złotym i srebrnym.

Odznaka wręczana była w standartowym ciemnoniebieskim etui wyłożonym niebieskim aksamitem w środku i złotą inskrypcją na wieczku.

Odznake nosiło się, podobnie jak większość odznak bojowych, na lewej stronie piersi poniżej Krzyża Żelaznego 1. klasy.

Kryteria przyznawania były następujące:

- ukończenie dwumiesięcznego specjalistycznego szkolenia dla radiooperatorów lub strzelców pokładowych bądź mechaników członków personelu latającego.
- udział w nie mniej niż pięciu lotach bojowych na takim stanowisku
- dla rannych w czasie lotów bojowych wymóg minimum pięciu lotów nie obowiązywał